

CHIẾN ĐẤU CHỮA TRỊ CON GÁI TÀN TẬT

Một ngày đẹp trời tháng 5 năm 1988, gia đình bà **Annabel Stehli** sung sướng tham dự buổi lễ phát văn bằng cho các sinh viên ra trường tại Manhattan (New York), Hoa Kỳ.

Georgie - cô gái cưng 23 tuổi của bà Annabel - vừa lãnh văn bằng vừa lãnh giải thưởng "Regents Honor Award", giải thưởng cao nhất của đại học, về thành quả xuất sắc nhất trong bộ môn hội họa.

Buổi lễ chấm dứt, Georgie tiến về phía gia đình, ôm chầm lấy mẹ và nói:

- Má à, hôm nay là ngày đẹp nhất trong cuộc đời con!

Câu nói là phần thưởng quý báu nhất dành cho bà Annabel, người mẹ can đảm, quyết chí không đầu hàng trước chứng bệnh tàn tật kỳ lạ của con. Bao năm trường chiến đấu để đưa đến kết quả diệu kỳ của ngày hôm nay! Diễn tiến câu chuyện được bà Annabel Stehli kể lại trong cuốn "Làm sao cứu giúp Georgie?" Bà viết:

Georgie chào đời ngày 24-5-1965, non một tháng trước hạn kỳ. Lý do là vì tôi bị xuất huyết, bác sĩ quyết định mổ và đưa bào thai ra. Cô bé chỉ cân nặng hai kilô. Georgie bé bỏng đến nỗi, Bill - chồng tôi - có thể đặt con nằm gọn trong lòng bàn tay.

Những tuần lễ đầu tiên, khi ẵm con trong vòng tay, tôi có cảm giác mơ hồ bé Georgie không bình thường. Bé không nhìn tôi, không nép vào người tôi, khi tôi ôm bé vào lòng. Bé cũng không mỉm cười bao giờ.

Tôi lo lắng và ngơ ngẩn buồn - nói ra thì sợ bị cười, nhưng sự thật là như thế - vì cảm thấy bị xua đuổi, loại trừ bởi chính con ruột mình!

Càng lớn, Georgie càng có cử chỉ và hành động kỳ lạ, bí ẩn.

Bé không nói, không cười, không chơi với Dotsie - chị ruột bé - hơn bé hai tuổi. Bé có thể đứng nhún nhảy hoặc đong đưa hai tay hàng giờ mà không chán. Hoặc đập đầu nhẹ nhàng vào thành giường hoặc vào vách tường, theo nhịp điệu bí ẩn nào đó, với nụ cười lạ lùng trên môi.

Chưa hết, có những tiếng động, tiếng nhạc mà bé không thể chịu được. Một ngày, tôi mở máy cho bé nghe một bài hát con nít. Đang nghe đến giữa bài, bé bỗng tiến lại gần máy quay đĩa, và nếu tôi không kịp thời ngăn chặn, hẳn bé đã dùng tay gạt máy rơi bể tan tành!

Trước thái độ mỗi ngày mỗi kỳ lạ của Georgie, chồng tôi và tôi, cả hai cảm thấy bất lực và hụt hẫng, không biết phải xử sự ra sao và phải làm gì để giáo dục con ..

Cho đến một ngày, chồng tôi quyết định từ bỏ 3 mẹ con tôi, vì chàng không chịu được lối sống kỳ lạ của con.

Cái ra đi bất ngờ của chồng, giữa lúc 3 mẹ con tôi cần chàng hơn bao giờ hết, khiến tôi đau khổ vô cùng. Chồng tôi có thể bỏ rơi chúng tôi, nhưng tôi, đâu có thể nào lại bỏ rơi được hai

đứa con nhỏ của tôi, khi mà lòng tôi yêu thương chúng vô vàn??? Mạng sống hai con tôi, quý báu hơn mọi của cải tôi có trên trần gian này. Và tôi nguyện đem hết sức lực để dưỡng dục hai con nên người.

Tôi bắt đầu dò hỏi các bác sĩ chuyên môn và tìm phương thuốc chữa trị cho Georgie..

Trong thời gian này, tôi gặp và quen với người đàn ông ly dị vợ và sống với ba đứa con, tuổi từ 9 đến 13. Anh tên Peter. Cuộc quen biết đưa đến việc tái hôn giữa tôi với chàng. Người chồng thứ hai tận tình giúp đỡ và hết lòng yêu thương cả 3 mẹ con tôi. Tôi hoàn toàn nương tựa nơi chàng, và trọn gia đình chúng tôi cùng đặt Đức Tin nơi THIÊN CHÚA. Peter nói với tôi:

- Hãy tha thiết cầu xin Chúa ban cho em sức mạnh và chúng ta cùng sống ngày qua ngày. Sống trong hiện tại mà thôi. Dĩ vãng và tương lai phó thác trong tay THIÊN CHÚA!

Theo lời khuyên của bác sĩ chuyên về bệnh thần kinh, tôi gửi Georgie vào học viện dành cho trẻ em tàn tật tâm trí. Nhờ phương pháp chữa trị của học viện, Georgie tiến triển đôi chút, tuy vẫn còn rất xa lạ với xã hội và với gia đình.

Rồi cuộc đời biến chuyển, chồng tôi chuyển sang làm việc ở Âu Châu tại Genève, bên Thụy Sĩ. Nơi đây, tôi may mắn tìm được thầy chữa đúng căn bệnh của Georgie. Thì ra căn bệnh thường phát sinh lúc sinh nở, nhất là đứa bé chào đời bằng phương pháp giải phẫu, giống trường hợp Georgie.

Lần đầu tiên trong cuộc đời làm mẹ, tôi cảm thấy sung sướng đến khóc ròng. Bao nhiêu lo âu sầu khổ, bao nhiêu ray rứt dần vặt dần dần tan biến.

Sau đó chúng tôi trở lại Hoa Kỳ sinh sống. Georgie tiếp tục chữa trị và tiếp tục trở lại với nếp sống bình thường. Rồi Georgie vào đại học và ra trường với một điểm đậu thật cao! Nhưng tôi, tôi phải đánh đổi điểm cao với bao năm trường chiến đấu, bằng mồ hôi nước mắt và bằng trọn Đức Tin tôi đặt nơi THIÊN CHÚA, Đấng Nhân Ái Từ Bi vô ngần!!!

("Reader's Digest Sélection", Janvier/1993, trang 147-168).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt